

André Kerkhof

Na Terschelling wordt het nooit meer zoals vroeger

Al jarenlang ben je er mee bezig: lekker wandelen of fietsen. Of lekker op het water. Genieten van de wind door je haar, van de zon op je bast en soms van het water op je kop. Hoe mooi is de natuur dan. Voor je gevoel ben je dan ver weg, weg van de dagelijkse beslommeringen en stress. En je dag kan niet meer stuk als je iets moois hebt ge-

zien: reeën in het veld (ze zijn zo lief-klein, maar je kunt toch geen "ree'tjes" zeggen?), een vos langs een bossage, prachtige bloemen, markante bomen, rustgevend water en overal vogels. Heel veel mussen en merels. Op het water eenden, soms zwanen. Pretentieloos genieten van het vele dat de natuur gratis biedt.

Gelukkig zijn er veel fraaie gebieden, daar hebben we Natuurmonumenten voor. Altijd mooi, altijd rust. Altijd? Tot die dag vorig jaar: heel veel kinderen, heel veel ouders, kramen, muziek, clowneske toestanden in en rond het bezoekerscentrum. Bekers met een vergrootglas om torre-tjes en ander kruip-sel te bestuderen. De levende inhoud van

Eidereenden

wat een sloot kan bieden. Pompoenensoep. Dierenbescherming. Natuurmonumenten. En ook de Vogelwerkgroep. Bladeren in boeken en boekjes. Verdraaid, die vink lijkt op die mooie mus van laatst. Er zijn heel wat soorten eenden. Je kunt er zelfs op studeren. En zo word je gestrikt voor de vogelcursus. Zes avonden met veel dia's en begeesterde docenten. Vier excursies om het echt te zien. Langzaam maar zeker ga je meer en bewuster om je heen kijken. Er zijn nog meer soorten. Ga mee naar Terschelling, daar zie je hele wolken van vogels die je hier zelden of nooit ziet. En voor dat je het weet zit je als kersvers lid van de Vogelwerkgroep op de boot naar Terschelling. Hoe mooi het was en hoe koud. Heel mooi en heel koud. Je ziet mussen. Maar ook het verschil: je eerste kneu. In het schemer-donker een houtsnip zien overvliegen. Nou ja, vliegen: zo'n beest heeft waarschijnlijk vliegles gehad van een vleermuis. Daarna geluisterd naar de

uilen. Die moesten er zitten. En wij maar luisteren. Je bleef maar luisteren. Niets gehoord natuurlijk. Wel de volgende dag veldleeuweriken gezien en gehoord. Kostelijk komedianten. De tapuiten zorgden voor enige opwindend. Vooral die ene: was die nou blond of niet? De discussie van de echte vogelaars ging inhoudelijk aan mij voorbij maar gaf wel het gevoel van mededeskundige.

De zwarte zee-eend was dood. Maar geslingerd langs de groep leek het of hij vloog, dus hij kon op het lijstje van gesignaleerde vogels worden bijgeschreven. Er zijn zanglijsters en grote lijsters. Zijlijsters en beflijsters. Die drie dagen waren zo om. Op mijn auto was een schijtlijster bezig geweest. En de wereld is veranderd. Gewoon over straat lopen is er niet meer bij. Ieder ritseltje, ieder beweginkje, ieder vogeltje wordt aan een onderzoek onderworpen. En groot is de teleurstelling als je de juiste naam niet kunt vinden.

Zonder meer wandelen, het kan niet meer. Altijd maar kijken en zoeken. Het wordt nooit meer als vroeger.

PS: Dat wordt tot ziens op Terschelling. Kom je ook?

Zwarte zeeëend

